

[Ole Vig Jensen]

munerne. Det er en vigtig opgave, og jeg tror, der alle steder er enighed om, at den nu skal løses på bedste måde. Men den er et skoleeksempel på, hvordan det er gået i de senere år, hvor staten netop har pålagt kommunerne større udgifter, end de egentlig selv bryder sig om.

Inden særfor sorgen er udlagt, er staten på vej til at skubbe opgaverne over til kommunerne. Det er det, man kalder den snigende udlægning, hvor staten frigør sig for nogle af sine forpligtelser i forventning om, at så løser kommunerne opgaverne, hvad de jo stort set også gør, for det er de nødt til. Det betyder for øvrigt også, at når man når frem til skæringsdagen og skal gøre op, hvad der er statens samlede udgifter i forbindelse med særfor sorgen, så er det samlede beløb reduceret, sådan at den compensation, kommunerne skulle have for den nye opgave, bliver væsentlig mindre, end den egentlig burde have været. Det skal siges, at selv om det er fra samme kasse, så er det ingen rimelig måde at behandle kommunerne på. Jeg har egentlig lyst til at spørge: er det med regeringens viden, at det foregår på den måde, eller er det myndigheder og styrelser, der alene og suverænt fremmer en sådan politik?

Jeg skal sammenfatte det radikale venstres syn både på den aktuelle situation og på, hvad der er behov for her og nu, idet jeg tager udgangspunkt i en række af de tanker og forslag, som vi tidligere har givet udtryk for her i tinget. Vi har opstillet det i et 6 punkts program.

Punkt 1. Vi ønsker indført en ordning med overskudsdeling i erhvervsvirksomhederne. Vi har selv fremsat et forslag, som kunne være et rimelig godt udgangspunkt for en diskussion om dette emne og for at få det fremmet; det vil være af betydning både for erhvervslivet og for samfundet.

Punkt 2. Vi ønsker en lempelse af aktiebeskatningen, sådan at vi kan fremme erhvervs-mæssige investeringer og gøre det på bekostning af de passive kapitalanbringelser, et behov, som må stå tydeligt og klart for alle.

Punkt 3. Vi ønsker en sanering af hele fradragsområdet. Vi har selv fremsat forslag i den forbindelse, hvor vi ønsker fradragene i første omgang givet i skatten fremfor i indtægten, og vi har i den forbindelse foreslået, at proportionalsskattestrækket hæves til

140.000 kr., for at en sådan løsning kan gennemføres på rimelig måde.

Punkt 4. Vi ønsker at bremse jordprisstigningerne. Vi ønsker alle almindelige handler med jord fritaget, for det er jo dér, kapitalvindingsskatten har sin store svaghed i øjeblikket, men vi er indstillet på at fremme en ordning, så vi kan standse de voldsomme jordprisstigninger.

Punkt 5. Vi ønsker en energipolitik, som jeg allerede har været inde på tidligere i dette indlæg, som konsekvent sparer på energien, såvel på olie som på kul og gas, ikke blot ud fra et ressourcemæssigt synspunkt, men i høj grad også ud fra et forureningsmæssigt synspunkt. Vi ønsker, at der tilvejebringes fordelagtige ordninger for udvikling af nye energiformer her i landet, og vi vil have udarbejdet en alternativ energiplan.

Punkt 6. Vi vil have en gennemgribende gennemgang af de offentlige udgifter såvel inden for stat som inden for kommuner, idet vi er enige i, at det er nødvendigt med en mindre stigningstakt end den, vi har kendt igennem de sidste år.

Disse 6 punkter er et radikalt bidrag til at få løst nogle af de grundlæggende problemer i dansk økonomi, og dem har vi ønsket at komme frem med ved denne centrale lejlighed.

Jens Møller (KrF):

Vi har jo to augustforlig og ét septemberforlig og forskellige andre forlig. Og nu skal vi også have et juniforlig. Når man ser, hvad der foreløbig er kommet ud af dette forlig, så må vi jo sige, at det er noget meget ubehageligt noget. Det er noget, der på mange måder er skadeligt, og som burde have været unødvendigt.

Hvis man havde lyttet til kristeligt folkeparti, så havde vi ikke stået i den situation, vi står i i dag, det ligger ganske klart. Vi mener ganske afgjort, at man for lang tid siden burde have taget nogle af de ting op, som vi har foreslået, f. eks. i vores Økoplan Q. Jeg skal nævne nogle af de vigtigste ting i den.

Tankerne om et paritetisk nævn eller et indkomstråd – hvad man nu vil kalde det – sammensat af repræsentanter for regeringen eller folketinget og for de to arbejdsmarkedsparter og for Nationalbanken, som kunne regne ud, hvor meget vi havde råd til at dele